

DNI ZBOROVEJ DIAKONIE

07.11.2009

Závěrečná pobožnost

G 5,22

Dnešné uvažovanie je o daroch Ducha.

Sú to Božie dary alebo Božie požehnania, ktoré sú odpoveďou na našu vieru. Viete to, že sme sa odhodlali ísť za Kristom, to že mu odovzdávame životy, prijímame Jeho sviatosti, to nikdy nezostane bez následkov. Áno, tak sme si zvykli žiť pre večný život. To je dobré a správne. Lenže Ježiš to nie je len večný život. To je aj prítomnosť, to je každodenné lámanie našich charakterov, to je naše posväcovanie, to sú naše reakcie, to je náš hnev, keď chceme vybuchnúť, ale sila zhora nás zastaví, pohladí, dá trpezlivosť a povie, nechaj to tak a buď Boží: „Ja viem, že to nie je žiadny zázrak, ale viera nás mení.“

Robí to pomaly, ale mení náš nepokoj, našu výbušnosť, prudkosť, nechotu. Možno sa vám to stalo, stretli ste ľudí, ktorých ste nevideli roky a po všetkých tých základných údajoch o rodine, práci, počasí vám povedali – nejako si sa zmenil, si iný a vy dobre viete, že tú zmenu, vám dal Boh. Že nie ste iní, iba trochu Boží.

Už dávnejšie sme si prešli lásku, radosť, pokoj. Teraz tu máme zhovievavosť. Zhovievavosť je dar, v ktorom dokážeme prijať človeka tak, aký v skutočnosti je. Boh je zhovievavý. Neznamená to len, že nám do určitého bodu (do našej smrti) ponúka odpustenie, znamená to aj, že nás rešpektuje. Rešpektuje ako osobnosti, vie o našich zlých aj dobrých stránkach, ponúka nám dary, zmeny, ale keď všetko toto odmietneme, keď si žijeme svojím starým štýlom, tak to rešpektuje.

Viete, čo robíme, keď nemáme dar zhovievavosti? Chceme všetko zmeniť. Chceme meniť ľudí, dosť často im radíme – ja som to riešil takto. Manželky chcú meniť manželov s nádejou – vezme si ma a zmení sa, príde dieťa zmení sa. Chceme meniť svoje deti, rozprávame im staré príhody, ktorým ani sami neveríme, chceme meniť svojich rodičov, chceme meniť svoje svokry, dokonca aj ľudí v spoločenstve cirkvi by sme najradšej pomenili. Stále máme pritom utkvélú predstavu, že keby sme boli režiséromi tej zmeny, keby to bolo podľa nás, tak už tu máme kráľovstvo nebeské.

Podliehame ilúzii povinnosti, že ako v dobrom americkom seriáli si musíme sadnúť na aljašský peň, chytiť nejakého chudáka za rameno, v kocke mu porozprávať svoj životný príbeh, potom mu ponúknuť dve, tri múdre vety, a potom svätožiara všetko zmení a z lotra sa stane baránok. Lenže tak to nie je.

Zhovievavosť je naozaj o rešpektovaní. Každý z nás má svoju úctu a osobitosť. Boh ju prijíma a nám dáva dar, aby sme iného človeka prijali s úctou a osobitosťou. Keď sa vám aj podarí niekoho zmeniť, nehovorím len o zlých vlastnostiach, pri tej zmene vyprázdňte človeka. Už to nie je on, už to nie je ten

Boží originál. Ak si naozaj už nevieme rady, ak nám ten človek ubližuje, ak sme nešťastní kvôli svojim najbližším, poprosme nech ich zmení Boh. On to vie lepšie, citlivo, On pri zmene človeka nič nebúra, On stavia. Robí to práve svojimi darmi.

Naša úloha je práve v modlitbe. Boh ju počúva a povie. No asi mu veľmi záleží na tom človeku, keď sa tak vytrvalo modlí. Je veľa príkladov z histórie, keď to fungovalo, jeden z nich – Monika, matka Augustína, keď sa práve cez modlitbu z mladého človeka užívajúceho si život stal jeden z najväčších kresťanských mysliteľov.

A druhá vec, a to je vlastne misia. Ak prosíme za zmenu človeka, ak jeho osud vkladáme do Božích rúk, Boha mu musíme ukázať. Bez toho to nejde. Lenže nie na obrázku. Musíte mu ukázať zázraky, Božie zázraky vo vašom živote, musíte ich odкрыť. Tak sa najlepšie číta Boh – zo srdca ľudí.

Prosím uvedomme si, koľko sme kričali, koľko sme sa vyhrážali, koľko sme boli bezradní. Koľkokrát sme stratili zhovievavosť a chceli sme vzťahy liečiť silou, vzorom, krikom, vyhrážkami, podmienkami, slzami.

Ale na modlitbu sme zabudli. Aj na Boha sme zabudli, aj na spoločenstvo. A práve to spoločenstvo nám tak veľmi pomáhalo, aby sme sami pod tlakom Božej reflexie chceli so svojim životom niečo urobiť. Aby sme boli láskavejší k svojim partnerom, lepší k deťom, múdrejší k svetu, pokojnejší vo vzťahu k ľuďom. Tým, že z neho vypadneme sa nikdy nevyriešilo.

Dar zhovievavosti neznamená, že by ste mali trpieť. Domáce násilie, týranie, vydieranie. Znamená to, nechať ľudí pretvoriť na Boží obraz a nie na svoj obraz. Ten Boží chápeme, chceme a dovoľíme, aby v nás rástol. Chce to každý človek. Neverte nikomu, kto kričí žeby Boha v sebe nechcel. To kričí z neho len zranenie, každý Boha v sebe chce len nevie ako, len niekedy nemá odvahu ho prijať.

Na to sme tu my, aby sme ho podržali, aj s darom zhovievavosti.

Mgr. Marián Bochnička